

CIOBANU, POMPILIU

n. 15 iunie 1878, Roșia Montană, jud. Alba
d. 1962, Timișoara, jud. Timiș

A urmat cursurile școlii primare din Roșia Montană, iar mai apoi clasele gimnaziale și Liceul din Sibiu. Studiile universitare le-a continuat la Budapesta, unde a absolvit Academia Comercială și Industrială, Facultatea de Drept, specialitate în care a obținut și doctoratul.

Practica de avocatură și-a făcut-o în cabinetele de avocatură arădene între 18 iunie 1903 și 1 aprilie 1904. S-a înscris pe tabloul avocaților stagiari din Baroul Timiș, prin Decizia nr. 503 din 25 aprilie 1904, iar pe tabloul avocaților definitivii la 5 august 1907. A exercitat profesia de avocat până la data de 4 august 1944, când a solicitat pensionarea pentru limită de vârstă, fiind radiat din scriptele Baroului, prin Decizia nr.122 din 25 februarie 1945. A avut un fiu, Silviu, născut în anul 1907, care la rândul lui a practicat avocatura în Baroul Timiș. În al Doilea Război Mondial, Silviu Ciobanu a fost înrolat în armată participând la luptele pentru cucerirea Odesei din anul 1941 unde a fost ucis.

Înainte de anul 1918 a desfășurat o bogată activitate culturală și politică națională prin implicarea sa în mișcarea de emancipare națională a românilor din Banat. Membru marcant al P.N.R., a fost un membru activ al *ASTREI* bănățene a sprijinit activitatea acesteia, dar și instituția școlară și bisericească națională. În perioada 1909-1910 a participat la multe adunări electorale în satele bănățene, militând pentru vot universal și libertăți naționale. În toamna anului 1918 a trimis informații Marelui Cartier General al Armatei Române cu privire la situația din sud-vestul țării. A fost ales delegat titular al Cercului electoral Becicherecul Mic la Marea Adunare Națională de la 1 Decembrie 1918. Contribuie la instaurarea administrației românești în Banat din vara anului 1919, fiind ales președintele Comisiei pentru Codificarea reformei agrare și la întâmpinarea Armatei Române.

După Marea Unire a fost ales deputat în mai multe legislaturi, îndeplinind în anul 1921 statutul de președinte al Comisiei pentru codificarea Reformei agrare din același an. Din calitate de atașat comercial la ambasada română de la Budapesta s-a preocupat de înființarea Camerei de Comerț româno-maghiară de la Budapesta. În perioada interbelică s-a aflat în fruntea mai multor organizații social-edilitare: președinte al Asociației proprietarilor de case din Timișoara, vicepreședinte al Uniunii proprietarilor de case din România. Din această calitate a participat la câteva congrese internaționale, de pildă la Berlin în anul 1933 și Roma în anul 1935.

Pe lângă activitatea social-politică, a derulat de-a lungul vieții și o activitate culturală intensă, publicând numeroase articole în ziare și reviste editate în Timișoara, Lugoj etc. A publicat și lucrări în calitate de autor: *Probleme economice*, Timișoara, 1922, *Producția aurului și reforma monetară*, Timișoara, 1928, *Unirea Banatului și încorporarea Timișoarei la România Mare. Date istorice*, Timișoara, 1934.

Odată cu schimbarea sistemului de guvernare, comuniștii i-au sistat pensia. În aceste condiții a fost ajutat de Mitropolitul Banatului Vasile Lăzărescu care l-a găzduit împreună cu soția la Mănăstirea Bodrog unde a stat între anii 1952-1956. După această perioadă s-a stabilit la Secusigiu, în casa preotului, fratele soției.

A decedat la vârsta de 84 de ani fiind înmormântat în cimitirul Eroilor din Timișoara.